

VERROILET

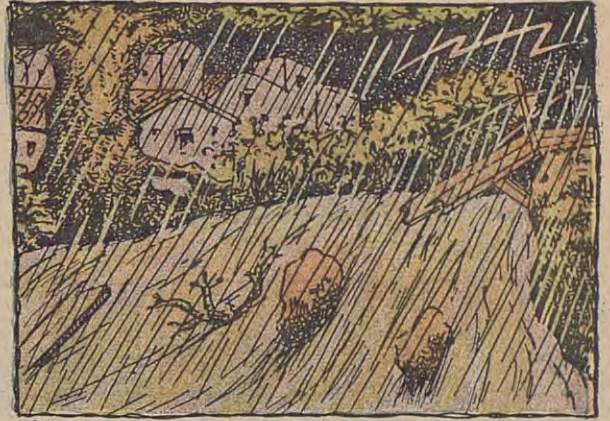
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

LA NETEDAT

(Continuació)

IX
Arribà l'hivern. A Vilaneta estaven acabant les collites quan es presentà una tempesta...

X
que féu eixir de mare les rieres i torrents. Els llamps i trons amenaçaven acabar el món.

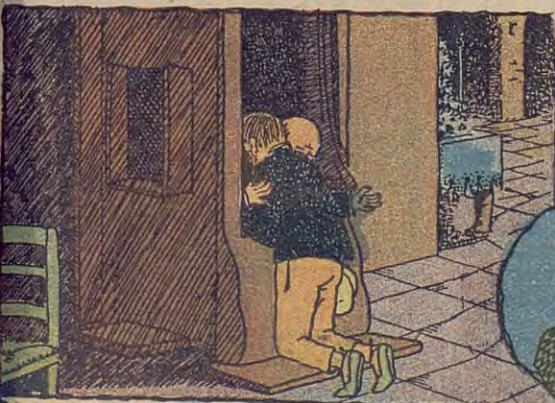
XI
El Sr. Rector manà al campaner que anés a tocar a mal temps.

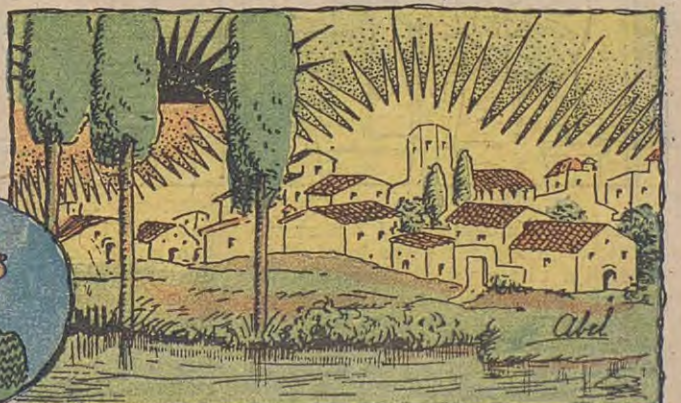
XII
Ell obeí, però amb l'aiguat s'era omplert altre cop la campana d'aigua

XIII
i la tornà a rebre al damunt, rebregant-li tota l'aureola.

XIV
Comprengué llavors son pecat de vanitat i anà a confessar-se amb el Sr. Rector

XV
qui li imposà per penitència rentar-se cada dia. L'única taca de Vilaneta restava esbandida per sempre!

La recompensa

Text d'en JOAQUIM FECIT

(Continuació)

Dibuixos d'en MIRET

aquesta temporada que en Magí va arribar a les portes de la mort, esseiat un vertader voler de Déu que en sortís, quedant més delicat que abans. En Josepet, sense que ho sabessin els seus, li donava ous, plàtans i altres aliments perquè s'anés enfortint, i de

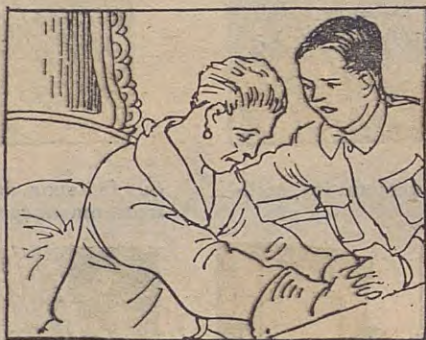
mica en mica s'anà revifant fins al punt que es produí un canvi en la seva constitució. Anà engreixant-se tot aquirint bons colors, i aviat, amb la consegüent joia de's seus pares i d'en Josepet, en Magí va ésser un altre Magí. Ja pogué anar a un altre col·le-

gi i saltar i córrer com els altres nois de la seva edat. No cal dir que l'afecte i gratitud d'en Magí i els seus pares pel senyoret Josep era il·limitat. El senyor Rocafort continuava la desventura certa d'una mala sort, que el portà a un estat nerviós que el feia

insuportable. Com si fes un desafiament a la sort, féu un va-i-tot i exposà tot el capital de què disposava en una jugada de Borsa... i la sort, amb rialla sinistra, li ho arrabassà tot. El senyor Rocafort, descregut i orgullós, no podent suportar la seva ruïna, fugí

de Barcelona a l'estranger, abandonant-los covardament a tots. Donya Antònia hagué de veure's humiliada, abandonant aquelles comoditats que havia cregut inexpugnables i reduint-se a un modest piset de l'eixample.

La família d'en Magí hagué de fer lloc als nous estadants i anaren a instal·lar-se en un piset de Sans. En Magí, que tan oportunament s'havia posat bo i cepat, es posà a treballar en una important editorial com a aprenent. El seu pare, fíat de se'n eno del mateix establiment.

Donya Antònia hagué d'anar venent una a una les seves joies per a poder tirar i aguantant el cop i s'oposava resolutament a què el seu fill treballés, perquè li semblava això una vergonya. Però el noi, amb més bon criteri, anà a trobar alguns amics del

seu pare, i si no un, l'altre, li trobaren una col·locació en una casa de productes mèdics. I quan donya Antònia vingué a enterar-se de què el seu fill treballava a càrrec de Sintès i C.^a, en lloc d'anar a col·legi com ella creia, ja feia més de tres mesos que la cosa ruellava. En lloc d'alegrar-se del bon

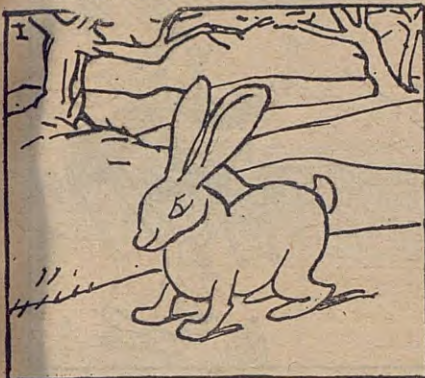

tremp del noi, ho acceptà com un fet consumat irremediable i no deixava mai de confiar en el seu marit, e qual no trigaria a tornar d'Amèrica amb la fortuna refeta i augmentada. Inútilment el fill intentava convèncer donya Antònia que era més pràctic esperar treballant.

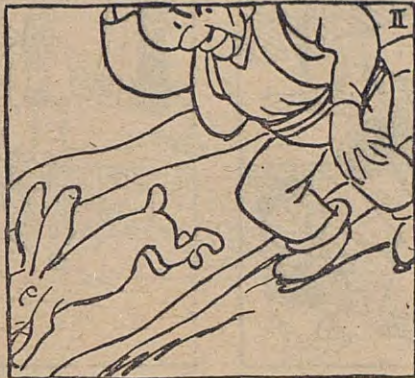
(Continuarà)

Aventures de caça

Dibuixos d'En CORNET

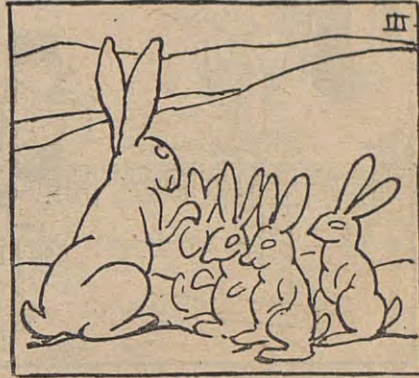

En Rosegò era un conillet bosquerol, nascut en un dels caus més sump-tuosos de la muntanya i d'una bona família. El seu pare en Rau-Rau, havia estat el terror dels hortolans de l'encontrada i s'havia sempre lliurat de trampes i escopetes. La seva mare, na

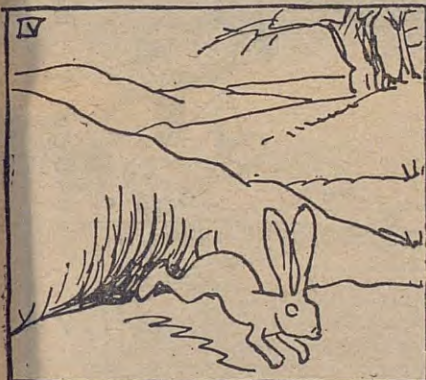
Rasqueta, era la conilla més saberuda en l'art d'educar els fills amb bons consells de previsió contra caçadors inoportuns. Però en Rosegò tenia idees pròpies i independents sobre la vida conillera i sense fer cas de les divertències d'en Rau-Rau i de na

per En GUILLEM D'OLORÓ

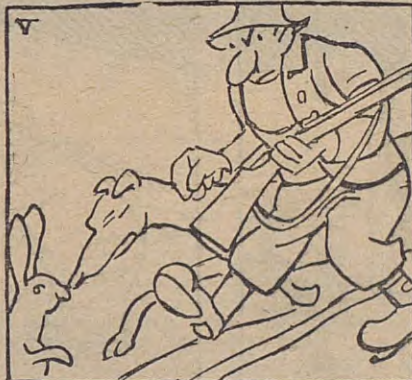

Rasqueta, un bell matí s'escapollí del cau en cerca d'aventures.

No havia passat encara la carena del seu turó nadiu que ja entí clapits de ca i pudor de pólvora. Esporuguit, sense saber on amagar-se, es trobà de cop i volta davant d'un ferotge

monstre: un gos coniller amb les dents esmolades i un oem de llengua a fora. Darrera d'ell venia el caçador, amb l'escopeta engaltada. En Rosegò provà de fugir, però abans que es pogués moure, pum! eixí el tret...

Per sort, el caçador era el bon senyor: Esteve Pancràs, tan curt de vista com feble de pols, i el tret, en lloc de matar en Rosegò, malferí el pobre coniller, lliurant així d'un doble perill el nostre heroi.

Aquest, sense esperar més, fugí desesperat rostos avall en cerca del seu cau, però amb l'esverament es perdé i quan acabà de córrer es trobà que no sabia on era.

Alçà els ulls al cel i, oh, sorpresa:

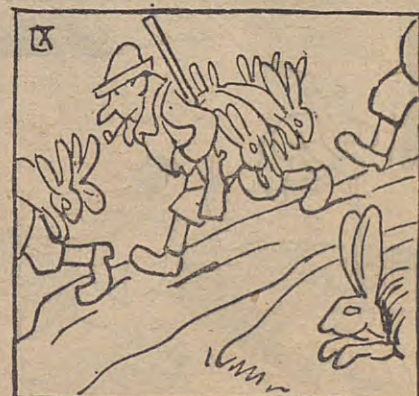
veié un rètol que deia: «Vedat de caça»!

— Aquí sí que no hi vindran caçadors, pensà en Rosegò, i s'hi instal·là pacíficament a atipar-se de lleïsons i corretjoles sense pensar en la que se

li esperava...

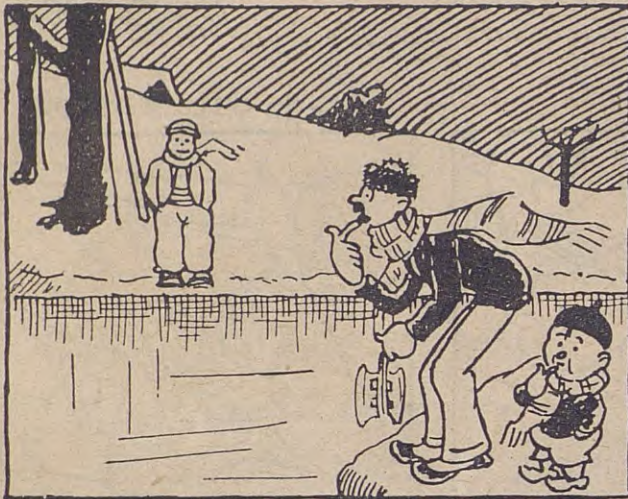
Que fou una veritable llau de gos-sos i caçadors, els propietaris del vedat, que venien a fer una gran cacera. Per sort, en Rosegò pogué ficar-se dintre un cau, des d'on escoltà tot el

dia el soroll de la batalla. Al vespre, traient el nasset amb precaució, pogué veure e's caçadors amb deu conills cada un, que se'n tornaven satisfets.

(Acabarà)

LA PROVA

— Jo voldria patinar
mes el gel es pot trencar.

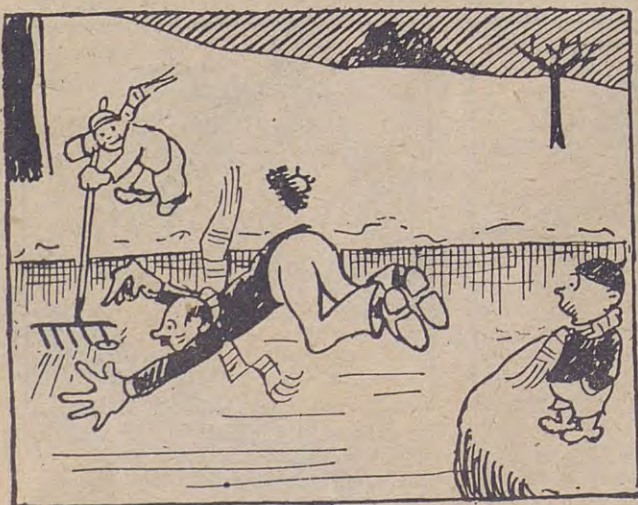
— Tirarem una pesseta
vejam si s'aguanta dreta.

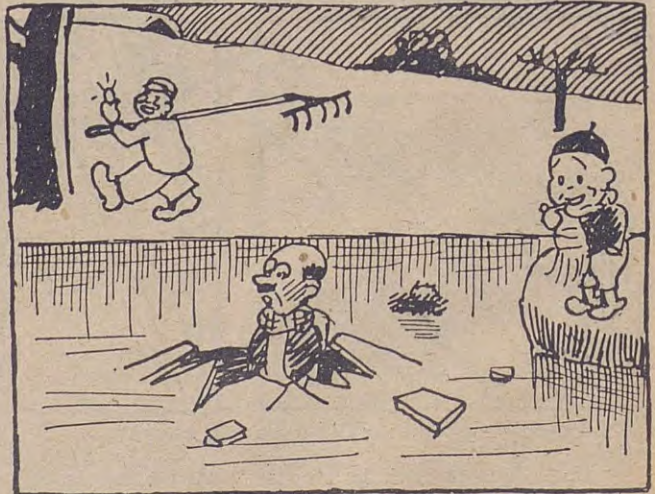
— Noi, el gel no s'ha trencat
es veu que és molt reforçat.

— Mes un de l'al re can'ó
la pesca amb mala intenció.

— El! la vol recuperar
sense esperar pa'inar.

I amb el sotrac trenca el glaç
— Manoi quin bany que prendràs!

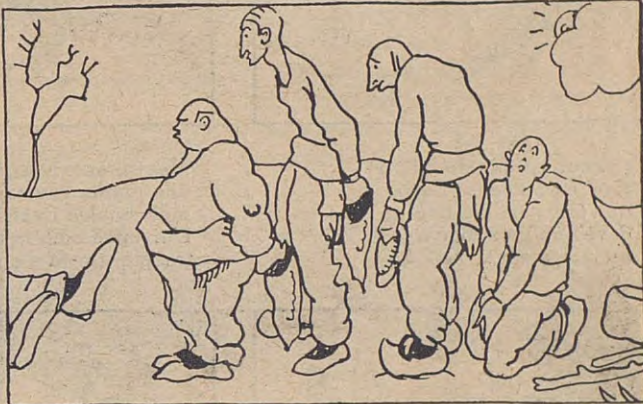
UN MORT AUTORITARI

—No siguis anti-religiós; i vés a seure a mossèn Pere i confesa't. Qui vap si demà moriràs.—Vés dona, vés!

—Tafoi... Potser sí que em moriré! Me'n vaig a veure'l.

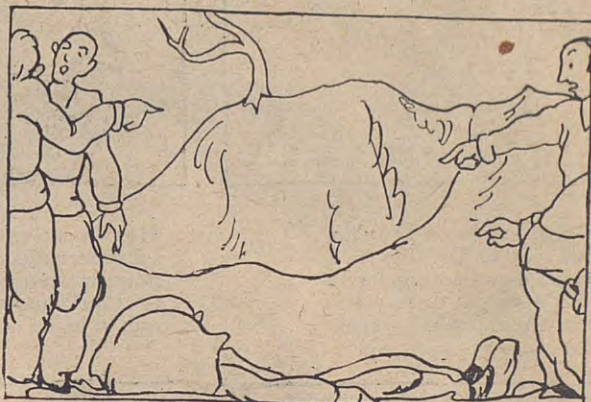
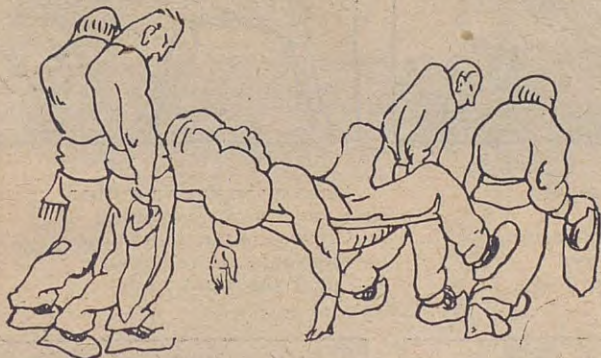
—La dona vol que em confessi però jo no hi crec.—I si et morissis demà!—Demà? Està prou de broma.

(L'endemà).—Deixa'm anar a fer la sesta que em trobotot afadigat. Vejam si serà veritat que em moriré!

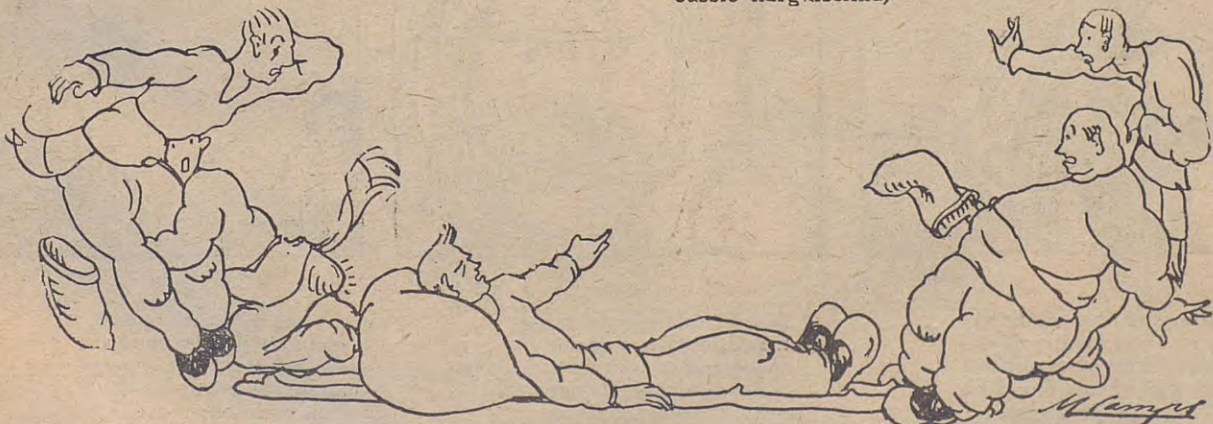
—Oh! estic ajagut, els ulls clucs i no em bellugo! Tafoi! M'he mort!

Un dels veïns. —No es belluga; resem un Pare ncrete; el pobre ha mort.

—No ens hau. à deixat res, era molt desagraït...

—Per anar a casa seva, pel camí de dalt hi arribarem primer. —No! hem d'agafar el de baix ..—Díscussió llarguíssima)

Al cap d'una hora el mort-viu que comença fer-li mal el costellam aixecant un braç suaument diu:
— Quan jo era viu, sempre agafava el camí de dalt.

Causa i efecte

I
Bacchus, el déu del vi bo
també anomenat Bacó,
de viatge un dia anà
devès un país llunyà
quan era encar petitó.

II
Mentre anava fent camí
una planta veu sortí
molt bonica i verdejant.
L'arrencà amb la rel, pensant
trasplantar-la a son jardí.

III
En el crani d'un ocell
posà aquell herbatge bell
mes era al la calò
de les mans del jovencell
que es posà a créixe' amb braó.

IV
V ient que ja no hi cabia
en e cap de l'ocellet
al cap d'un lleó que havia
mort al cos'at de la via
va trasplantar-hi l'arbret.

V
Mes, la creixença seguí
i aleshores va collí
per a trasplantar-hi l'arbre
el crani d'un vel' rossi
que hi havia allà, cadavre.

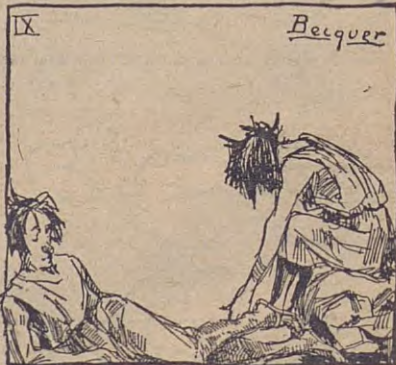
VI
Quan a son lloc va arribar
a terra el va trasplantar.
Cresqué la planta u' anosa
esdevenint parra hermo a
que molts raïms va donar

VII
Llavors el bon déu Bacó
va tení una inspiració
Aquell fruit el va oprimí
i en rajà el suc: fou el vi.
El tastà i el trobà bo.

VIII
Als mortals en va donà
més de pressa s'adonà
que així que aquell suc tastaven,
primer, com ocells xarraven,
després volien lluità ..

IX
... com a lleons, i per fi,
quan els dominava el vi
per havè esgotat la gerra,
tombaven el cap a terra
com un infeliç rossi.

UN POBLE EN MARXA

Quan en Correcames va saber que l'opulent Lord Del we Lluthers, arribat recentment de l'Índia Sudafricana, havia adquirit el castell de Capamunt, situat vora Viladevall, prengué de seguit el tren per anar a entreviuar el gran home.

Perquè en Correcames era cronista de societat del reputat ro'atiu «L'Eco de Gratallops» i volia donar als seus llegidors una completa informació de la vida i miracles de l'opulentíssim financier que acabava d'establir-se a la comarca.

Arribat a l'estació de Viladevall volgué prendre una tartana per pujar al castell, però amb gran sorpresa s'adonà que no sols no n'hi havia cap al defora de l'estació, sinó que en tot el poble no es veia ànima vivent.

S'hagué de resignar a pujar a peu l'aspra costa de Capamunt, tot rumiant possibles explicacions de la inusitada soledat d'aquella vila, abans tan populosa.

Després de molt caminar, arribà fadigat i polsós a es portes de l'antic castell. Trucà i de seguit sortí a obrir un criat abillat impecablement, el qual amb molta amabilitat, després de raspallar-lo curosament, l'introduí a presència de Lord Delswe Lluthers.

Aquest el rebé amb els braços oberts.

Gràcies a Déu que veig una personal — exclamà. — Tant com em plau la conversa i aquí em té avorrit, sense ningú amb qui parlar.

— A les seves ordres em té, mi lord. Justament per fer-lo parlar he vingut. Sóc repòrter.

— Doncs no deixi de donar al seu diari l'extraordinari a no fóia de la deserció dels habitants de Viladevall.

— Bé penso fer-ho, encara que no en conec les circumstàncies i no sé a què atribuir-la.

— Jo tampoc, i m'estranya molt perquè als primers dies d'ésser jo aquí els principals de la vila em vengueren a visitar, tots molt atents, i jo els vaig contar la història de la meua fortuna... i després, un a un han anat fugint.

— Ja és misteriós, ja. Procuraré investigar-ho. Però ara, mi lord, permeti'm que passi a assumptes més personals. Aquesta història de la seva fortuna, voldrà explicar-me-la a mi, també?

— Prou, no hi tinc pas inconvenient. Ja sap que vinc de l'Índia Sud-

africana. Allà he fet els diners i de pressa, de pressa. Veurà que jo era un senzi l'viatjant de quincal'eria. Anava pel món venent collarets, pinetes i miralls. Doncs bé, a penes vaig posar els peus a l'Índia Sudafricana, que es troba entre Totsants i Xauxa, el meu gènere començà d'adquirir valors inusitades. El primer Rajà que vaig trobar em comprà un collar de perles Plimsaul per deu mil peces d'or. Un altre se'm quedà un mirall a canvi de cent quilos de vori i així successivament. Semblava allò que succeï als primers descobridors d'Amèrica. Es clar, com que a l'Índia Sudafricana són tan salvatges!

— I així és com ha fet vostè la seva fortuna?

— Així, en tres setmanes. Ho pot ben creure. Pregunti a qualsevol viladevallenc que trobi per casualitat i li podrà assegurar que els ho vaig explicar així mateix.

En Correcames es despedí cortesament i tornà a Viladevall.

Mentre esperava el tren convejà una estona amb el cap de l'estació.

— Es molt solitari aquest poble.

— Sí, gràcies a Déu! Cregui'm que ja desitjava una mica de repòs.

— I doncs, ha treballat molt?

— No me'n parí. Dues setmanes de tragi, facturant caixes de bisuteria i venent bitllets a tot el poble.

Bitllets per a on?

— Bitllets combinats per a l'Índia Sudafricana!!

LA VERITAT

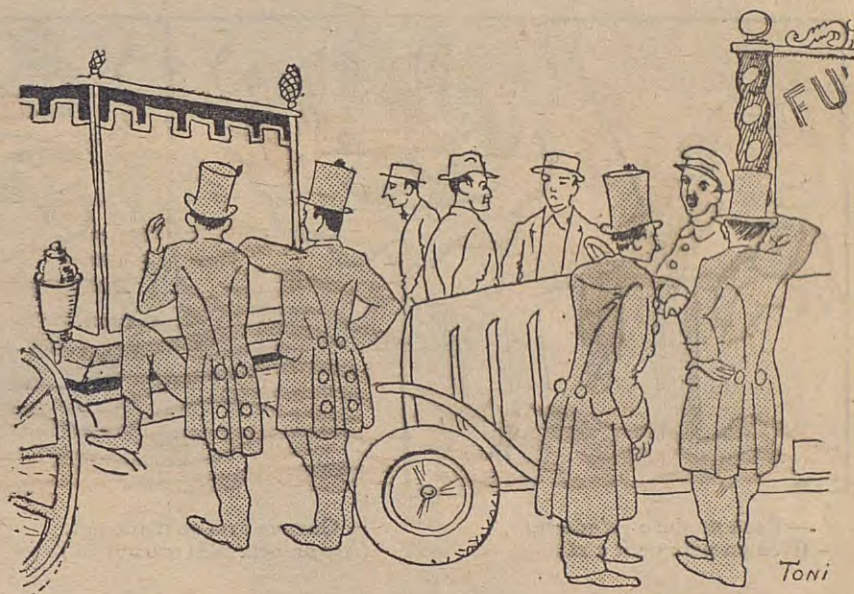
Un comerciant posà un anunci demanant un xicot per meritori.

Se'n presentà, després de molts, un amb cara de son.

— T'agrada el treball? — li preguntà el comerciant.

— No, senyor — féu el xicot.

— Doncs ja et pots quedar perquè de tots els que han vingut, ets el primer que no has dit mentida.

— A quin pis viu el mort?

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 709 - Horaci Sampere

N.º 710 - J. Torrens

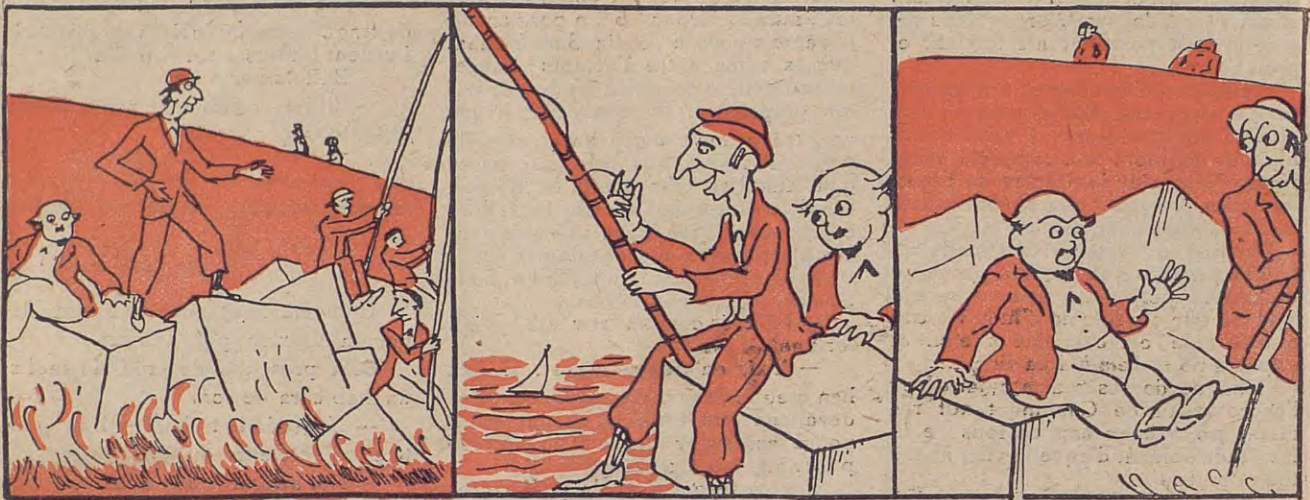
N.º 711 - Jordi Elias

N.º 712 - J. Font

Redacció: Administració: Cardenal Casañas, 1
Impremta: Carrer de Muntaner, 24, interí

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

El conte d'un jugador
reproduït molt millor.

Avui a visitar van
l'escullera de Llevant.

Una canya han adquirit
per un preu molt reduït.

— Saps la història de l'a gès
que a Mònac féu tants dinès?

— Posà un duro i s'adormí...
(Pica un peix petit a'xi.)

— Guanyà i no se n'adonà...
(Ara un peix més gros hi va.)

— I així seguia guanyant...
(Ara hi va un nero molt gran.)

— El despertaren per fi...
(Pica un enorme delfí.)

— «Senyor, un milió ha guanyat...
(Un gros tiburó ha picat.)

— Ens ha pas at el mateix.
Badant, ha crescut el pe'x.

Toni